

CVETJE

z vertov svetega Frančiška.

X. tečaj.

V Gorici, 1891.

6. zvezek.

Neprenehoma moramo obžalovati svoje grehe.

(Po Fabru P. H. R.)

Žalost velika je pomisliti na veliko število poklicanih k popolnosti, kateri vendar do nje ne pridejo! Koliko jih je, katere Bog kliče, da bi mu bolj od blizu služili, ki pa komaj dospejo do sredi poti pa se vže vstavijo, to je, nazaj vernejo! Oh koliko časti gubi Bog zaradi tega, in koliko koristi zmanjka sv. Cerkvi!

Kaj pa mora temu biti vzrok? Morda opuščanje molitve, posebno pa premišljevanja? To je, je li vzrok, da se toliko duš ohladi v pobožnosti, ker zanemarjajo ali popolnoma opustijo premišljevanje? Nikaker! Kaj jih ni morda mnogo, kateri se vsaki dan vadijo v njem in so vendarle polni vsakoverstnih pogrškov? Jezičnost, raztresenost, opravljanje itd. so vsakdanje sadje njih slepe pobožnosti. Morda je temu vzrok strah pred telesnim zatajevanjem? Tudi to ne, ker celo tisti, kateri hvalijo nad vse spokorna dela in se v njih vadijo, večkrat pokažejo, da niso na pravi poti popolnosti. Sicer pa se mora spoznati, da spokorno zatajevanje čisti dušo in jo pripravlja k popolnosti; to je, zatajevanje zdravi stare rane greha in od njih obvaruje, ali hrane, prave hrane ne daje duši. — Tretji vzrok bi mogel biti, po uče-

nju sv. Frančiška Saleškega, nered v spolnovanju svojih dolžnosti in hitrost v prevelikem mnoštvu pobožnih vaj. Zares jih je dosti, kateri mnogo svojih dolžnosti opravijo jako hitro, brez obnega duha, ter so cel dan zapleteni v eni ali drugi stvari. Ti ne morejo napredovati v popolnosti, ketera mora iti v zlatem redu. Sicer pa si mislimo človeka, kateri ima malo dolžnosti, kateri živi v miru, spolnjuje vse naloge počasi in prav natančno, je li on na pravi poti popolnosti, napreduje li? Nikaker ne. Kaker je delal včeraj, dela tudi denes; kaker denes, bo delal tudi jutri. On stoji in ne hodí, kar se nikaker ne zлага s pobožnostjo, pri kateri, gđor stoji, nikaker ne more doseči konca, keterega mu je Bog odločil, ko ga je poklicel k popolnosti. Taki so sicer dobri, zgledni, ali brez napredovanja. Ali naposled je treba venderle priti do pravega vzroka, zaradi keterega se toliko duš vstavi na poti popolnosti. In kateri je ta vzrok? Pomanjkanje neprenehane obžalovanja svojih grehov. Duše, od Boga na čudne načine poklicane k popolnosti, ne morejo dolgo prestatí v tem obžalovanju, katero je v začetku većinoma nepopisljivo, temuč hrepenijo po duhovnem zedinjenju z Bogom, hrepenijo po sladkim vživanju dušnih tolažeb, dà, kmalu pozabijo ne samo na pretekle grehe, temuč celo na vbogo, grešno natoro, s katero bodo vender imele opraviti, dokler bodo živele. Ko so se enkrat greha znebile ter ga nekoliko časa objokovale, potem se več nanj ne zmislíjo. Kaj se jim pa potem zgodi? Na nič pridejo v pobožnosti.

Da je temu res tako, to se lahko dokaže. Kaj napravlja v bogoljubni duši neprenehavno obžalovanje svojih grehov? Vse tisto, kar vzamejo gori rečeni, na prvi pogled pravi vzroki mlačnosti ali celò opuščanja pobožnosti. In res, gđor obžaluje svoje grehe, on spozna svojo nevrednost in odvisnost od Boga — to kar je sad stanovitne molitve. To obžalovanje dela, da se vedno zatajujemo, da sami sebe zaničujemo, da živimo neprenehoma v pravem duhu pokore — to kar nam le sem ter tje stori telesno zatajevanje. Naposled gđor zmirom obžaluje svoje grehe, on je miren se samim sebo, je poterpežljiv z družimi, se ne prehití v svojih pobožnih vajah — ima to, kar mu vzame nepremišljena hitrost. Toraj vse, kar nam ti trije vzroki jemljejo, nam obžalovanje naših grehov poverne, zaradi česar mora edino pomanjkanje njega biti vzrok, da se toliko bogoljubnih duš vstavi na poti popolnosti. Ako premišljujemo življenje Kristusovo in Marijino na tem svetu, se še bolj vterdimo v tej misli. Jezus ni mogel po natori

grešiti, Mariji je pa bilo od Boga dano, da ni grešila, in vender le sta delala veliko pokoro — ne zaradi svojih grehov, temuč zaradi naših. V čem je pa obstala ta njih pokora? Večinoma v žalosti. Od kar se je Kristus rodil, vse tje do smerti se je brala na njegovem božjem obličju in tistem njegove presvete matere, neka nepopisljiva žalost in bridkost. Da je to res, ni treba dokazovati tistemu, kateri vsaj nekoliko pozna življenje Kristusovo in Marijino. Sicer pa je njijuna žalost bila skrivnostna, pri nas je pa opravičena, ker so vzrok našega obžalovanja brezštevilni grehi, ketere smo sami storili. Nadalje nam poterja to resnico sv. Pismo, katero nam na mnogih krajih govori o kesanju, strahu, posebno strahu zaradi nevednosti, v kateri smo, kar se tiče odpuščenja naših grehov itd. Tudi nam govori, da moramo neprenehoma delati pokoro. V čem pa obstoji ta pokora, ta neprenehavna pokora? Morda v ostrostih? Ne, ker teh ne moremo neprenehoma prenašati. Tudi v otožnosti ne, ker ona ne gleda Boga, temuč samo sebe, ker je posledica greha, sad lenobe in tudi pokvarjenega zdravja. Zategadelj mora biti edino obžalovanje grehov ta pokora, ketera je ob enem tudi zlati perstan, kateri nas druží z Bogom, ki nas je pokličal verh tega k popolni svetosti.

Ali zdaj nam ostane popisati natoro tega obžalovanja, ker je neobhodno potrebno. Najpređ je to obžalovanje neprenehavno čutilo, da smo grešniki, k čemer ni treba, da si mislimo na tanko kak poseben greh. Duša, ketera občno obžaluje svoje grehe, ne gleda na se, temuč je vsa zamaknjena v Boga, keterega je tolikokrat razžalila. Ona v tej žalosti prosi odpuščenja, ali prosi ga z velikim zaupanjem, gotova, da ga bo dobila. Ona vpije z Davidom in se sveto Cerkvijo: „Se bolj me operi od mojih pregreh“, to je, akoravno morem zaupati, da so mi odpuščeni moji grehi, vender se moje serce nekako naravno vzdiguje k Tebi, ne misleč na odpuščenje.

Drugič obstoji to obžalovanje v strahu pred odpuščenimi grehi, in to ne toliko zaradi kazni, ketere bo treba terpeti zanje tukaj ali pa v vicah, temuč zaradi nevarnosti pred grehom. In res, kako se ne bo balá taka duša, da slabe navade v nji ne oživijo? Kako bo mogla ona pretergati obžalovanje in potemtakem mirno spatí se spačenim, hudobnim sovražnikom, namreč grešno natoro, ketera ne počiva, dokler se nit življenja ne preterga? Zatorej, bogoljubna duša, ako hočeš ostati verna Bogu, imej zmirom pred očmi ta strah, namreč, da se vsaki hip moreš

poverniti v prejšnje grešno življenje. — Nadalje, obstoji to obžalovanje v nekem posebnem sovraštvu greha, katero ni enako tistemu, katerega ima duša v spreobrnjenju, namreč keder jo Bog tako razsvetli, da natanko razvidi gerdobo in gnjusobo greha, temuč to sovraštvo je podobno tistemu, katerega je imel Jezus v Oljiskem vertu. To obžalovanje zmirom bolj občutljivo dela vest, ketera zmirom bolj spoznava, kaj je greh. Gdor ima tako obžalovanje, on vidi bolj jasno vsaki najmanjši pogrešek, vsako nepopolnost; v njem raste prepričanje o mnogih slabostih, katerih se ne more znebiti, in zato svojeljubnost v njem ne najde mesta, ker ga neka nebeška, nadnatorna bridkost vsega presuja. Da mu pa ta otožnost in britkost ne škodi, mu pride na pomoč ponižnost in vera, ketere čednosti jo tako rekoč oživijo; ponižnost, iskreno prepričanje o svoji nečimernosti ali tudi otročje zaupanje v Boga; vera ketera uči dušo, da more le Jezus v svoji presveti kervi do čistega oprati naše grehe, iz česer sledi, da to obžalovanje množi v duši ljubezen do Jezusa.

Duše, ketere so se namenile služiti Bogu, se delijo v dve versté. Neketere ne čutijo v sebi tega obžalovanja svojih grehov, druge pa ga čutijo. Sicer je pa bolj resnično reči, da ga prve niso nigdar čutile, niti jim je mari za njega, druge pa ga čutijo, ali pa vsaj obžalujejo pomanjkanje tega občutka in serčno želé imeti to neprecenljivo sredstvo duhovne popolnosti. O tistih, ketere čutijo to obžalovanje, ni tukaj govora, temuč edino o tistih, katerim je žal, da ne čutijo obžalovanja svojih grehov. So li one na pravi poti? Da; in ako tudi ne bi še bile, so vender blizu, samo ako se ne dajo premagati nesrečni mlačnosti, ketera jih je najberž pripravila ob to obžalovanje. Kaj se ima pa reči o tistih dušah, ketere ne samo da niso nigdar čutile v sebi obžalovanja, temuč se celo ne menijo za nje? One so na slabi poti, ali vsaj nevarni. Akoravno se to posebno občutljivo obžalovanje (ne ono katero ima duša nad grehi v spreobrnjenju) neobhodno ne zahteva v pobožnem življenju, v katerem mora duša večkrat terpeti, veliko suhost, je vender velik dar božji, za katerega moramo prositi Boga. Duša, ketera se za ta dar božji ne mieni, ne bo mogla doseči namena, katerega je imel Bog, kadar jo je poklical k popolnosti.

Sv. apostelj Pavel govori o dveh žalostih; o žalosti ketera vodi v smert, in drugi ketera vodi v življenje. Perva je nemirna, obupljiva, brez dobrega vspeha, dà, ona pelje človeka celò do obupanja. In res, duša, ketera obžaluje svoje grehe z nepopisljivo

nemirnostjo, ketera se jezi na samo sebe zavolj grehov, brez nikakeršnega zaupanja v Boga, ona gre strašnemu breznu naproti — dušni smerti. Da je pri takem obžalovanju dober del napuha, enega najhujih sovražnikov popolnosti, ni treba dokazovati, ker prava pobožna duša se ne sme nad ničemer čuditi kaker le nad miloserčnostjo božjo, ketera skesanega grešnika precej pomilosti. Obžalovanje, katero pelje k življenju, pa je dvojno. Tisto, katero ima duša v začetku pobožnega življenja, in drugo, katero bi mi morali zmirom občutiti. Ko Bog razsvetli dušo, da spozna svoje gerdebe, oh gdo more popisati žalost, katero ona čuti! Njeno sercé poka; ako bi ji bilo mogoče, bi se pokončala, da zadosti razžaljenemu Bogu. Ali koliko časa traja ta žalost? To se ne more določiti, ali prej ali kesneje zgine, za kar se ni treba strahšiti; na njeno mesto mora priti neprenehavno, mirno, nadnatorno obžalovanje, vir ljubezni. Duša, ketera ima to obžalovanje, akoravno se ne jezi na se, si venderle ne da zapovedovati od natore. Ona je ponižna, ako pade v kak greh. Celò misel na pekel ni vedna in tudi ne velika, ali pri vsem tem kako ona spoštuje sodbo božjo, čiger ječa je tisto strašno mesto! Misel na pekel je združena z velikim zaupanjem na odpuščenje grehov in na nebesa. Nadalje je to obžalovanje, akoravno je bridko, vender sladko, ker se naslanja na neizmerno dobroto božjo.

Dobrote pa tacega obžalovanja so velike. Ono obvaruje ob dušnih nevarnostih in vlije v nas dar pobožnosti, kateri nas tako presune, da vsa naša dobra dela duhovno in ne le telesno opravljamo. Gdor neprenehoma obžaluje svoje stare grehe, nima časa novih delati; njegova duša je zmirom združena z Bogom, kateri jo z druge strani z nepopisljivimi sladkostmi napaja. Z eno besedo življenje take duše je nekako nebeško in ne pozemeljsko. Ali, bogoljubna duša, da zadobiš to obžalovanje, ali da ga ohraniš, zato ti je molitev neobhodno potrebna. Boga moraš prositi, da ti to milost dodeli. Bodi ponižna in odkritoserčna posebno pri spovedi, kjer moraš biti pripravna samo sebe tožiti in ne izgovarjati svojih pogreškov. Tudi ne smeš prositi, da naj te gdo, posebno spovednik, tolaži, ako čutiš to obžalovanje, ker ga boš drugači zgubila. Bodi gotova, da, ako boš stanovitna v obžalovanju, boš gotovo dosegla namen, keterega je imel Bog, ko te je poklical k popolnosti.

Življenje

*tretjerednice svete Marije Frančiške
od petih Jezusovih ran.*

P. F. G. H.

XIII. POGlavJE.

Pred svetnim sodiščem po krivem zatožena.

Vže smo slišali, da je Marija Frančiška iz očetove hiše pobegnila v hišo nekega kupca. Ime mu je bilo Marcijano d' Amelio. Ali tam ni našla zaželenega miru. Precej je čutila neko merženje do te hiše. Za to je kmalu rekla svoji tovarišici Mariji Felici: „Oj, kam sem prišla! Ljuba sestra, nikar, nikar me ne zapusti!“ Pa kaker ste jo pokorščina in sila pripeljale v hišo, tako ste jo tudi silile, da je morala ondi ostati. Ni pa bila tam nigdar brez posla. Opravljala je najnižja dela v hiši, koliker so jej dopuščale moči in pustil gospodar. Posebno je skerbela za kerščansko vzgojo otrok, ker je žena Adrijana to materino dolžnost skoraj popolnoma zanemarjala. Tudi na druge je svetnica z besedo in zgledom prav dobrotno vplivala. Zlasti pa jo je bilo vedno skerb, da bi mir in zastopnost mej zakonskima ohranila. Žena je namreč zapravljala denar, kar je bilo pogostokrat povod kregu in prepiru mej njima. Ta vedni prepir je bil tudi vzrok, da se svetnica ni čutila nič kaj domače v tej družini.

Pač pa je bilo kupcu prav všeč, da ima tako izverstno varihinjo otrokom pri hiši; tudi ženi je bila v vsem po volji. Prosila sta jo celo, naj bo kerstna botra novorojenemu sinčku, odrasli hčerki pa pri sv. birmi. In ona je z dovoljenjem svojega dušnega vodnika rada spolnila željo svojega dobrotnika.

Vže sedem mescev je živela Marija Frančiška v tej hiši. Ali zastonj je bil ves njen trud, da bi bila stanovitno pomirila zakonska in pregnala iz hiše kreg in prepir. Zato sklene zapustiti tudi to hišo.

Ker je bila pa čisto vboga in ni mogla sama plačati na-

jemščine, preskerbel jej je dobri kupec sam v neki hišici primerno stanovanje. Preseli se v to novo stanovanje in vzeme k sebi tudi najmlajšo njegovo hčerko Katarinico, kateri je bila biremška botra. Tudi njena tovarišica Marija Felica se je preselila k njej, da se od nje več ne loči, kaker jej je svetnica naprej povedala.

Kar smo zdaj pravili o naši svetnici, se je zgodilo okoli leta 1751, ko je bila v 36. letu svoje starosti. V svojem novem stanovanji je lahko po svoji volji v tihi samoti Bogu služila in zatajevala se, kaker ji je bilo ljubo, ker je ni nihče motil. Vender tudi tukaj ni vživala dolgo ljubega miru. Razen vednih telesnih in dušnih bolečin se jej je bližala še druga huda nevihta, skoraj naj hujša, kar jih je morala preterpeti v viharnem in terpljenja polnem življenji. Napravila jo je ravno gospa Adrijana d' Amelio, ki je brez pomislika na domače potrebe možu jemala denar v prodajalnici in ga skrivaj dajala svojim vbožnim sorodnikom, na ketere je bila préveč navezana.

Ko mož zapazi, da mu manjka vže dve tisoč srebernjakov, sprevidi, da se mora to vstaviti, ako nima sam priti na beraško palico. Najprej z lepa prigovarja ženi, naj bo pametna in gleda, da ne pahne družine v nesrečo sè svojo zapravljalivostjo. Pa lepa beseda ni bila lepo sprejeta. Žena je bila od dne do dne prederznejša. Dobri mož spozna, da z lepa ne opravi ničesar. Zato jej prepove vhod v prodajalnico in zapre svojo blagajnico. Tudi domače reči prodajati jej je prepovedal, ravno tako dolgo ve delati na njegov račun.

Kedo mu je dal tak svet, ni znano. Resnica pa je, da so žena in njeni sorodniki vso krivdo vergli na Marijo Frančiško. Modrovali so tako: „Nihče drugi kaker ta hinavka je pregovorila moža, da je na enkrat tako terdoserčen; saj pri njem velja vse. Ona je tista hudoba, ki nam je razderla družinsko srečo in zadovoljnost!“ Najhujša jeza vseh se je obernila proti njej. Od začetka je gospa Adrijana le doma slabo govorila o Mariji Frančiški, da je dražila moža, ki je svetnico visoko spoštoval. Zdaj je začela govoriti o nji sramotno tudi pred svetom. To pa ni bilo nikomur ljubše, kaker njeni botri Rozi Penjo, ki jo je še zmirom peklo, da sè svojo tožbo pred nadškofom ni dosegla tega, kar je želela. Zato je v serci kuhala maščevanje in iskala prilike, da ohladi svojo jezo nad vbožico. Združi se z Adrijano. Obe si prisežete, da ne boste mirovali, dokler ne pripravite sve-

tnice ob čast in dobro ime. Jele ste torej po mestu očitno govoriti, da Marija Frančiška ženam može zapeljuje in v svoje zanke lovi, da je gerda prešuštnica. In ni se jih manjkalo, ki so verjeli tako obrekovanje. Kmalu so jo očitno psovali gerdo zapeljivko in nečistnico, kamer koli se je pokazala. To je še bolj oserčilo njeni dve sovražnici. Sklenili ste jo tožiti kot prešuštnico pred sodbo. Treba jima je bilo le še prič in navidez veljavnih dokazov. Najeli ste dva malopridna pisarja, ki naj pred sodbo s prisego poterdita, da je res, kar dolžite vbogo terpinko. Dogovorjeno je bilo, naj prideta ta in ta dan ob določeni uri v hišo, da se o vsem prepričata.

Gospa Adrijana pošlje sama po Marijo Frančiško. Ker je bila zelo bolna in slaba, da ni mogla peš priti, veli jo prinesiti v nosilnici. Svetnica, nič hudega sluteč, ji rada spolni željo, če tudi je vedela vse, kar je o njej sramotilnega govorila. Pokazati je hotela s tem, da nima najmanjšega sovraštva do nje v serci. Tudi je mislila, da vtegne kaj dobrega storiti v hiši, kakor je vže večkrat vsaj za nekaj časa spravila zakonska. Res ju najde v hudem prepiru in ju prične miriti. Ali kakor je bilo dogovorjeno, stopi kmalu za njo v izbo sodniški pisar se služabnikom, ki se berž osorno zadere nad Marijo Frančiško: „Kaj imaš ti tukaj opraviti?“ Adrijana je pozneje pred sodbo sama pripovedovala tako: „Marija Frančiška je vsa preplašena in osramočena odgovorila le, da sem jez sama poslala po njo. Jaz pa sem jej mesto odgovora obernila herbet in se zaperla v stransko izbo. To sem v jezi storila nekaj tudi za to, ker mi je mož glasno pred drugimi očital hinavsko vedenje. Zdaj prepove podkupljeni pisar v imenu postave mojemu možu pod kaznijo zopora, da ne sme nikoli več obiskati Marije Frančiške v njenem stanovanji: njo samo bo tudi zadela enaka kazen, če se nemudoma ne verne nazaj v hišo svojega očeta.“

Ko se je to godilo v hiši gospoda d'Amelia, je tekel neki sorodnik Adrijanin k Mariji Felici, ki je bila sama ostala v stanovanji Marije Frančiške, da jej vse nažnani. Ta hiti k svojemu gospodarju, kateremu je bilo dobro znano pobožno življenje Marije Frančiške, ki je poznal pa tudi zapravljivo in razuzzdano Adrijano, ter je precej spoznal, da je to le hinavska zvijača hudobne ženske. Brez odloga je hitel h gospodu d'Amelio. Tam je oštel podkupljenega pisarja prav po zasluženji; vzel služabnico

božjo sè seboj domov in rekel, da bo vže on sam porok za njo in njeno vedenje.

Ko je gospa Adrijana videla, da so njene nakane po vodi splavale, pošlje hitro po svojo zaveznico, da bi se pogovorili, kaj jima je storiti. Sklenili ste dobiti očeta za-se, vzbuditi v njegovem serci staro jezo in ga pregovoriti, da sam zatoži hčer pri sodbi. In res! Na besedo jima je verjel, kar ste nesramnega pripovedovali. Obljubi jima, da se hoče precej in hudo maščevati nad hčerjo, ki dela njemu in vsej hiši toliko sramoto. Res gre ves togoten v hišo, kjer je stanovala. Sam Bog ve, kaj bi bil storil ž njo, ke bi jo bil dobil doma. Po notranjim razodenji pa je bila sprevidela nevarnost in šla k neki svoji znanki, gospej Angeli Furlakio.

Edino orožje, s katerim se je branila Marija Frančiška, je bila molitev in potërpežljivosti. In res jo je Bog vslišal in gospej Adrijani dal milost, da je spoznala svojo hudobijo in vže čez leto in dan pred sodbo vse preklicala.

Obravnava proti nji pa se je vlekla celih osem let, če tudi je bila Marija Frančiška vže prvo leto popolnoma nedolžno spoznana. O tem bomo govorili še pozneje.

XIV. POGLA VJE.

Marija Frančiška v „zavetjišči dobre poti“; razsodbe o njeni nedolžnosti; usoda njenih preganjavcev.

Marija Frančiška je bila sicer dobro spravljena v hiši blage gospe Angele; ali bati se je bilo daljnjega preganjanja od očetove strani. Njen takratni spovednik p. Fiorillo in njen duhovni vodnik p. Salvator sprožita to misel, da bi bilo dobro, ke bi šla stanovat v kako zavetjišče (konservatorij). Tam bi imela mir pred ljudmi in svojim očetom. Konservatoriji, po naše zavetjišča, so nekako samostanom podobne naprave, kjer pobožne duše lahko žive od sveta ločene, le Bogu. Tacih naprav je bilo po Laškem do najnovejših časov mnogo. P. Salvator in Fiorillo izbereta „zavetjišče dobre poti“ imenovano, kamer se je preselila naša svetnica začetkom mesca julija 1752.

Ali ker je morala ko prava nasledovavka svojega nebeškega

ženina povsod nositi svoj križ, tudi v tem zavetji tihega miru ni našla počitka.

Komaj oče zve, kje stanuje, vže prilomasti, ves razjarjen pred vrata, kjer razbija in razsaja: „Pokličite mi jo, mojo hčer, tisto gerdo hinavko, ki dela sramoto meni in vsej hiši!“

Modra predstojnica precej spozna sirovega človeka; tudi sprevidi, da bi vboga terpinka od očeta slišala le neopravičeno zmerjanje. Zato mu odreče prošnjo in mu zapre vrata pred nosom. Moral se je zadovoljiti, da je tam razlil ploho svoje jeze nad hčerjo, obsipaje Marijo Frančiško, njenega spovednika pa tudi vse prebivavke v hiši s psovkami. Za očetom so prišle sestre. Tudi tem niso privolili vhoda; tudi one so morale razliti svoj serd pred hišnimi vrati.

Zdaj si zmislijo drugo zvijačo. Adrijana in Roza ste najeli nekaj malopridnih ženskih in jih poslali, naj prav dobro oštejejo hinavko. Omenjene ženske res pridejo in prosijo prednico, naj pokliče Marijo Frančiško, bi rade z njo govorile. Ker jih ni poznala, veli poklicati svetnico. Ko jo zagledajo, jo obsujejo s psovkami, kaker bi bila najhudobnejša in najnesramniša ženska pod božjim soncem. Seveda to prebivalkam tiste hiše ni bilo všeč. Berž ko mogoče zapode malovrednice in sklenejo tožiti pri sodbi, da bi bile po zasluženji kaznovane. Le Marija Frančiška se je vstavljala temu sklepu in prosila tako dolgo, da so opustile tožbo in ni bilo več govorjenja o tem dogodku.

Keder jej je nebeški ženin poslal „take dokaze svoje ljubezni“, je hitela Marija Frančiška v cerkev, da ga priserčno zahvali. Seveda je pri takih zahvalah pretakala tudi vroče solze zavoljo velikega razžaljenja njegovega božjega veličastva. Nato je goreče Boga prosila za svoje sovražnike, naj jim odpusti in jih razsvetli, da spoznajo svojo hudobijo.

Tudi v hiši sami ni bila terpinka brez križev in nasprotovanja. Zavoljo njene zgledne pobožnosti in občudovanja vredne poterpežljivosti jo je spoštovalo vse, razen dveh tovarišic, keterima je bilo nje pobožno življenje tern v peti. Iz nevošljivosti ste jo torej čertile in preganjale. Žalile ste jo, kaker ste le vedele in znale, pa tudi slabo o njej govorile in černile jo. Dà, stregle ste jej celo po življenji! Ob neki priložnosti jo je hotela ena po stopnicah pehniti; druga jej je enkrat vergla pisker žerjavice v obraz. Vsakikrat je Gospod obvaroval svojo služabnico vsacega poškodovanja. Da bi zanaprej takemu žaljenju božjemu

v okom prišla. koliker je bilo od njene strani mogoče, je bila skoraj vedno zaperta v svoji izbici; od tod je hodila le na kor, pa še to prav skrivaj in tiho. V zavetjišči je ostala sedem mescev. Vse druge tovarišice so jo spoštovale in častile kot svetnico.

V tej hiši je po čudnem načinu odšla še drugi smertni nevarnosti. Necega dne je šla ob nenavadni uri obiskat sv. Rešnje telo in počastit žalostno mater božjo. Nazaj grede gre v zakristijo, da poljubi mašno obleko, kar je imela navado pogostokrat storiti iz spoštovanja in pobožnosti do nekervave daritve, ki se opravlja v tej obleki. Ko je bila čisto sama, sliši neki glas, zdel se jej je glas njenega angelja variha, ki jej je jasno in razločno klical: „Beži, beži, Marija Frančiška!“ Berž steče v hišo, pa komaj je prišla verh stopnjic, sliši strašan pok, da se je streslo zidovje vse okoli. Iz neprevidnosti se je bil v bližnjem velikem poslopji vnel sod smodnika. Skoraj vse poslopje je zletelo v zrak. Zidovje je tudi zakristijo poderlo in zasulo. Če bi bila Marija Frančiška le še en trenotek ondi ostala, živo bi bile zakopale razvaline.

Sicer pa tisto zavetjišče ni bilo vgoden kraj za njeno zdravje. Od nog do glave je bila hudo otekla in je terpela velike bolečine. Zdravniki so rekli, da je bolezn kriv zaduhli zrak, zato mora nemudoma hišo zapustiti. In res je bil skrajni čas.

Ali Marija Frančiška je bilo v veliki zadregi, kam naj gre. Vže je hotela iti v očetovo hišo, če ravno je vedela, da jo ondi čaka le novo terpljenje in preganjanje, ki se ga pa ni bala. Vender jej previdni in dobri ljudje ne puste tega.

Iz kerščanskega vsmiljenja in spoštovanja do svetnice jo sprejmeta pod streho pobožna zakonska po imenu de Mase. Odstopita jej svojo zračno izbo in posteljo. Ali vkljub dobri postrežbi jej je zdravje vedno bolj pešalo. Po mestu se je raznesla govoric, da je Marija Frančiška vmerla. Precej prihitijo sestre po njeno „zapuščino“. Ker so jih poznali, jih niso pustili k bolnici. To jih še bolj poterdi v misli, da je Marija Frančiška res vmerla. Zato so jele pred hišo vpiti: „Ta skopuh jo je dal po noči skrivaj pokopati, da se polasti tega, kar je zapustila i. t. d.“ Ker vpitja in razgrajanja ni bilo konca ne kraja, je bil dobri gospod prisiljen poklicati v izbo k bolnici nekaj oseb, naj se prepričajo, da še živi.

To gerdo početje njenih sorodnic ga je hudo žalilo. Zato sklene takemu vedenju za vselej konec steriti, in toži sorodniké

zavoljo razžaljenja časti ne meneč se za prošnje Marije Frančiške, s čimer je hotel doseči tudi to, da bi svetnica za vselej imela mir pred nesramnim sorodstvom. Po natančni preiskavi je sodnik očeta prav dobro oštel zavoljo njegove skoposti in da je od svoje hčere zahteval tako veliko najemščino v svoji hiši. Tudi mu je dal vedeti, naj se nikar več ne derzne nadlegovati svoje pobožne hčere v najmanjši stvari. Sme stanovati, kjer jej drago. Sodba jo je izročila v varstvo gospodu de Mase.

S tem blagi dobrotnik še ni bil zadovoljen. Hotel je odkriti tudi vsa obrekovanja, katera ste trosili po mestu o svetnici zaveznici Roza in Adrijana. Zato ju je tožil pri sodbi kot nesramni obrekovavki naše svetnice. Ko jima je dokazal njiju zlobnost z mnogimi pričami, da jima nobena laž in zvijača ni več koristila, ste bile prisiljeni izpovedati, da ste le iz golega sovraštva in maščevanja trosili te laži o svetnici.

Gotovo je bilo to veliko božje vsmiljenje in sad molitve svetničine, da jima je po dolgoletnem sovraštvu na ta način odperl pot, da morete rešiti vsaka svojo dušo.

Pa žalibog da ta preklic ni bil pri obeh sovražnicah enako odkritoserčen in sprava stanovitna. Kaker je Marija Frančiška v mnogih rečeh živa podoba našega gospoda Jezusa, tako tudi v tem. Z Jezusom vred sta bila križana dva razbojnika, eden se je še o pravem času z resničnim kesanjem rešil, drugi je ostal terdovraten in se vekomaj pogubil. To se je zgodilo tudi glede sovražnic naše svetnice.

Adrijana sama na sebi ni bila toliko kriva svoje hudobije, kaker njeni sorodniki, ki so jo zapeljevali in šuntali. Zato je maščevalna božja roka njej prizanesla, in zadela njene rodstvenike. V kratkem so ji vmerli oče, mati in stric, ki je bil še največ vzrok njene hudobije. Od vse rodovine sta ostala pri življenju le brat in sestra, ki pa sta tako obožala, da sta morala od hiše do hiše milostinje prositi. — Takoisto so tudi nagle smerti vmerli pisac, sodnik in priče, ki so se dale podkupiti, da so po krivem pričale zoper svetnico.

Adrijano je božja previdnost ohranila, da je pred svetno sodbo preklicala svoje obrekovanje, pa tudi po smerti svetnice pred duhovnim sodiščem pričala njeno nedolžnost.

Rozo Penjo pa, ki je imela nezasluzeno čast, da je bila botra velike svetnice, zadela je hudo maščevalna roka božja. Pa je bila tudi huje razuzdana od Adrijane. Sicer se je tudi ona

očitno spoznala za obrekovavko in preklicala vse, kar je govorila o svetnici, sovraštva in jeze pa iz svojega serca ni odpravila, marveč nasprotno; hudo jo je peklo, da so po vodi splavali vsi njeni naklepi. Ko je morala še celo videti, da slava Marije Frančiške od dne do dne bolj raste, pa je nepopisljivo peklenško sovraštvo napolnilo njeno serce. Necega dne najde v hiši podobo naše svetnice, katero si je bil omislil njen mož, ki je Marijo Frančiško vedno visoko častil in spoštoval. Roza, od jeze vsa raz sebe, zažene podobo na tla, jo potepta z nogama in potem verže v ogenj. Pa v tistem trenutku jo zgrabi huda bolezen; celih osem let je morala bití v postelji in prenašati najhujše bolečine, — rayno toliko let, kaker je preganjala svetnico. In ostala je terdovratna v sovraštvu do konca in izdihnila v svoji terdovratnosti svojo nesrečno dušo.

Oj, v kako tesni duhovni zvezi ste si bile nesrečna Roza in sv. Marija Frančiška! Kot botra je pri sv. birmi sprejela dolžnost skrbeti, da njena birmanka pride v sv. nebesa. In zdaj kako daleč ste ločeni ena od druge, — ločeni za vso večnost! Oj, ženska jeza in maščevanja željnost, naj ti je v svarilen zgled ta nesrečna Roza!

Vže dva mesca je vživala naša svetnica gostoljubnost gospoda de Mase. Slišali smo tudi, kaj vse je storil, da jej reši čast. Tudi zdravje se jej je zboljšalo in mislila je, da ne sme več nadlegovati svojih dobrotnikov. Tudi blaga gospa, katero je svetnica ozdravila hude bolezni s tem, da se je doteknila njene obleke, je sprevidela, da za Marijo Frančiško njena hiša ni ravno primerna, ker je preživo v njej. Za to jej odkaže v bližini majhino hišico, ki je bila lastnina njenega moža. V to hišo se preseli Marija Frančiška sè svojo tovarišico Marijo Felico. Zdaj začne služabnica božja zopet misliti, kako bi mogla domačim kaj pomagati. Zato vzame k sebi najmlajšo sestro Ivanko, češ, da jo vzgoji v pošteno dekle in jej v serce vcepi ljubezen do molitve in pobožnega življenja. Pa zastonj! Sestra je bila vže preveč vajena prostosti, čez nekaj mescev je želela zopet domov.

V tej hišici je mogla svetnica po svoji volji opravljati svoje pobožnosti in zatajevanja, če tudi je čutila hudo notranjo suhoto in zapuščenost ter so jo trapile razne bolezni. Hodila je le v cerkev in k bolnikom.

Čudna so pota, po katerih božja previdnost skerbi za svoje izvoljene. Njej nasproti je stanoval blagi in pobožni mašnik go

spod Janez Pessiri. Bogat, pa jako dobrotljiv in radodaren gospod je bil, ki je vžival mej duhovščino veliko veljavo in bil spovednik vseh nunskih samostanov. Tudi naši svetnici je postal pravi oče. Iz kerščanskega vsmiljenja jo je leta 1753 vzel v svojo hišo in bil nadalje priča njenega terpljenja in njene poterpežljivosti.

Preden pa se je Marija Frančiška preselila k njemu, jo je zadela še neka žalost — smert njenega očeta. Gotovo na njeno priprošnjo je božje vsmiljenje skazalo vbogemu človeku posebno milost. Poslal mu je Bog dolgo bolezen, v kateri je imel čas misliti na pokoro in se spraviti z Bogom, preden je popolnoma zblaznel in v tem stanu tudi vmerl.

Marija Frančiška je bila tudi sama takrat huđo bolna, in vže pet dni v smertni nevarnosti. Le edino to jej je delalo žalost, da ne more na strani biti v boleznj svojemu očetu, keterega je vedno po otroško ljubila. Rada bi bila zanj darovala svoje zadnje moči. Ali zadovoljiti se je morala s tem, da je molila zanj in darovala svoje terpljenje, s prošnjo: „naj bi vzel Gospod njenemu ljubemu očetu vse smertne britkosti in težave; rada jih sprejme na se namesto njega“. In res je Bog vslišal njeno molitev. Naenkrat jo napadejo smertne britkosti in težave. Okoli stoječim se je zdelo, da vže vmira in bo kmalu izdihnila dušo. „Iz tega njenega terpljenja, in pa, da jej je naenkrat odleglo, smo sklenili, da je o tem trenutku vmerl njen oče. In res je tisti trenotek mirno izdihnil svojo dušo. Ravno tisti trenotek so pa tudi njo zapustile smertne težave.“ Tako je o tem dogodku izpovedal don Pessiri, keterega so bili v naglici poklicali k dozdevno vmirajoči.

Še več je storila pobožna hči za svojega očeta. Ko je po božjem razodevenji spoznala, da je njegova duša v vicah, prosila je goreče Boga, naj sme mesto ljubega očeta dostati kazen. Gospod je sprejel to ponudbo in obiskal svojo služabnico s hudimi boleznimi in raznim terpljenjem, ki očitno ni prihajalo iz natornih vzrokov. — Tako je blaga hči povračala svojemu očetu terpljenje, ki jej ga je prizadel!

Ošabnost in ponižnost.

(Konec.)

Kerščanska ponižnost je podlaga vsih čednosti in tedaj najpotrebnejša čednost; ona rodi večni in časni blager. Ako bi vsi ponižni bili, bi se cerkev in država bolje razvijala in boljši sad rodila, že to zemeljsko življenje bi bilo blaženo in srečno življenje. Zategadelj pravi sv. Bernard: „Ona je terdnjava vseh čednosti.“ In sv. Avgustin: „Ako ne gre ponižnost pred njimi, jih ne spremlja in jim ne sledi, bodo vse druge čednosti kmalu rop ošabnosti“. In res! Ta čednost je človeku tako potrebna, da je Sin božji z nebes prišel, da bi nas je učil. „Učite se od mene“, pravi, — ne čudeže delati — ampak, „učite se od mene, ker jaz sem krotak in iz serca ponižen.“ Sam pa si je izvolil najčistejšo devico za mater; ali nikoli bi ne bila blažene device ta čast došla, ako ne bi bila najponižnejša vseh stvari. „Resnično,“ pravi naš Odrešenik, „če se ne spreoberneti in ne bode te taki kaker otroci, ne bode te prišli v nebeško kraljestvo.“ Dragi tretjeredniki! Le opazujte ponižnost otroka. Ne ceni se više kaker druge; njegova mala bistrournost, njegov visoki rod in njegova krasna obleka ga ne store napuhnjenega; nikoli se ne hvali s kakim dobrim delom; če ga pohvalimo, ga erdečica oblije, ker spozna svojo nevednost in slabost; rad se da podučiti, ponižno spoznava svoje napake in pohlevno terpi, če ga gdo posvari; odkritoserčen je vedno, brez sovraštva in predsodka misli in sodi o vsakem le dobro in vsakega čisla. To je izgled, keterega nam je Jezus Kristus podal. Kaker rosa in dež ne ostaneta v visočini, temuč padata v nižavo, tako tudi nebeške milosti ne najdejo mesta v ošabnih sercih, temuč v pohlevnih in ponižnih.

Prava ponižnost rodi spoznanje Boga in samega sebe. To je učenost svetnikov, to je naj imenitnejša znanost. Če spoznamo svetost božjo, in nasprotno svojo lastno slabost in revščino, oh kako natanko umemo, kaj da smo! Kolikokrat se vidi, da so največi učenjaki najponižnejši in neolikani ljudje največi ošabneži. Vsak ošabnež kaže, da je neumen in zabit, če je še toliko šolskih klopi presedel, še toliko knjig prebral. Zatorej

lahko rečemo, da je neumnost in ošabnost eno in isto. V rešnici! Ponižni se ne bo nikoli v sreči napihoval, ker ve, da vse dobro od Boga pride, v nesreči pa ne bo obupal, ker je prepričan, da ga Bog podpira.

Poglejmo si ponižnega cestnarja v templju. Njemu ni mar, da bi se hvalil in povzdigoval; on čuti le težo svojih grehov, katerih se sramuje; obtoži se, spozna, da je sam kriv, poniža se — pa ne obupa — in Bog ga poviša in mu je milostiv. Ošabni farizej pa je od Boga zaveržen in gre neopravičen domov, kaker pravi sv. pismo.

Ker je ta čednost tako imenitna in potrebna za vsakega človeka, posebno pa za vas, tretjeredniki, ki ste svoje življenje posebno Bogu posvetili, naj si jo vsaki izvoli za svojo voditeljico proti nebeški domačiji. Ne bodete se nigdar kesali, ker Bog ponižne pogosto tudi tukaj na zemlji poplača. Če prebiramo življenje svetnikov, vidimo, da so samo ponižni s posebnimi milostmi nadarjeni bili. Tudi v nebesih se bode ta čednost mej vsemi drugimi najbolj odlikovala, kaker nas Odrešenik sam uči. Kristus je djal svojim učencem: „Če hoče gdo biti prvi, bodi zadnji in služabnik vseh.“ Tako je ponižnost mera velikosti v nebesih. Čim manjši smo pred očmi sveta, tim večji smo pred Bogom v nebesih.

Kako je postal naš sv. oče Frančišek tako velik in svet mož? Gdo je bolj blager človeštva pospeševal, gdo je bil od Boga bolj povzdignjen, kaker on? Zakaj? Ker je bil ponižen. Posnemajmo ga tedaj in srečni bodeimo že tukaj, še srečnejši pa tam v nebesih. — „Gdor se povišuje bō ponižan, gdor se ponižuje, bo povišan.“

P. M. M.

KRATEK NAUK

o vzvišenosti, potrebi in koristi svete maše.

Po sv. Leonardu Portomavriškem.

(P. A. F.)

II. Poglavlje.

(Konec.)

Tretji način, kako s koristjo biti pri sveti maši, se derži srednje poti in ne terja, da bi moral prebrati veliko ustnih molitev, kaker predpisuje prvi način; pa tudi ne zahteva, da bi moral biti globoko vtopljen v sveto premišljevanje, kaker tisti, ki se derži drugega načina. Ali če dobro prevdarimo, je ta način najbelj pripraven in primeren duhu svete cerkve, ki se veseli, ako se združimo z mašnikom, ki ima opravljati presveto daritev iz četverega namena, omenjenega v prejšnjem nauku, ker je to po besedah svetega Tomaža Akvinskega najbolj vspesen način plačevati štiri velike dolge, ketere imamo pri Bogu. Zatorej ker opravljaš na neki način mašnikovo službo, keder si pri maši, premišluj kar naj globočje moreš imenovane štiri namene in prav lahko ti bo to, če boš opravljal mej sveto mašo četvero darovanje, katero bom tu nadalje popisal. Keder mašnik k altarcu pride, mej tem ko se prikloni in moli očitno spoved, tudi ti ob kratkem spršaj svojo vest, obudi pravo kesanje v svojem sercu in prosí odpuščanja svojih grehov. Tudi prosí pomoči svetega Duha in prečisto Devico Marijo, da bi mogel, koliker mogoče, spoštljivo in pobožno biti pri sveti maši. Da boš mogel plačevati štiri velike dolge, razdeli sveto mašo na štiri dele po naslednjem načinu.

V prvem delu, od začetka do evangelija, boš plačal svoj prvi dolg, ker boš častil in hvalil veličastvo božje, ki je vredno neskončne časti in neskončne hvale. Zato se ponižaj z Jezusom in v globoki ponižnosti premišluj svojo ničnost; pripoznaj odkritoserčno, da si najrevniša stvar pred tako neskončnim veličanstvom in v tej znotranji in tudi zunanji ponižnosti (ker imaš spodobno in skromno biti pri sveti maši) reci: „O moj Bog, jaz te molim in spoznavam

za svojega Gospoda in gospodarja svoje duše. Pripoznavam, da imam od tebe vse to, kar sem in kar imam. Ali ker zasluži tvoje najvišje veličastvo neskončno čast in vdanost, jaz pa sem vbožec in nikaker ne morem plačati tolikega dolga, zato ti darujem ponižnost in vdanost, katero ti skazuje Jezus na oltarji: kar Jezus dela, to mislim tudi jaz storiti; ž njim se ponižujem pred tvojim veličastvom; molim te v ravno tisti ponižnosti, katero ti skazuje Jezus. Serčno se veselim, ker ti daje za me ljubeznjivi Jezus neskončno čast in vdanost.“

Na to se veseli, da se Bog neskončno časti in večkrat ponavlja: „Da, o moj Bog, veselim se neskončne časti, ki prihaja tvojemu veličastvu iz te svete daritve; veselim se in radujem, kaker znam in morem.“ — Ne bodi pa v skerbi, da bi molil ravno s temi besedami; govori kaker te pobožnost nagiblje ves zbran in zedinjen z Bogom. Oh kako dobro boš plačal tako svoj prvi dolg!

V drugem delu, od evangelija do povzdigovanja, boš poplačal svoj drugi dolg. Premisli ob kratkem svoje pregrehe in boš videl svoje neskončno zadolženje pri božji pravici; potem reci s ponižnim srcem:

„Glej, o moj Bog, jaz sem tisti izdajavec, ki sem se toliko krat vzdignil zoper tebe. Oh z žalostnim srcem studim in sovražim čez vse, vse svoje grehe: zanje ti darujem ravno tisto zadoščenje, katero ti daje Jezus na oltarji. Darujem ti vse Jezusovo zasluženje, kri Jezusovo, celega Jezusa Boga in človeka, ki se zame zopet kaker daritev daruje, ker je moj Jezus na tem oltarji moj srednik, moj zagovornik, in mi sè svojo predrago kervjo prosi pri tebi odpuščenje. Družim se z glasovi te predrage kervi in te prosim vsmiljenja za toliko mojih pregreh. Vsmiljenja te prosi Jezusova kri, vsmiljenja te prosi moje žalostno srce. Oh moj ljubi Bog, ako te ne ganejo moje solze, naj te ganejo zdihljeji mojega Jezusa. Zakaj ne bi mogel prejeti za me zdaj na oltarji tistega vsmiljenja, katero je prejel na križu za ves človeški rod? Da, jaz upam, da mi boš odpustil zavoljo te predrage kervi vse moje velike grehe, ketere bom obžaloval celo svoje življenje do zadnjega zdihljeja.“

Nato obudi zopet in zopet pravo in živo kesanje; izlij vsa svoja čutila in reci Jezusu, ne z jezikom ampak v srcu: „Moj ljubi Jezus, daj mi solze svetega Petra, kesanje svete Magdalene in obžalovanje vsih svetnikov, ki so bili poprej grešniki, pozneje

pa pravi spokorniki, da prejmem pri ti maši odpuščenje vseh svojih grehov.“ Tako v Bogu zbran večkrat zdihni, pa bodi gotov, da boš s tem popolnoma poplačal vse dolgove, ketere si si nakopal pri Bogu s toliko grehi.

V tretjem delu, od povzdigovanja do obhajila, premišluj, koliko in kako velikih dobrot si prejel od Boga. V zameno teh dobrot mu daruj dar neskončne vrednosti, Telo namreč in Kri Jezusa Kristusa in povabi tudi vse angelje in svetnike, naj zahvalijo Boga za nje namesti tebe, s temi ali podobnimi besedami:

„O moj preljubeznivi Bog, tu sem, obložen z dobrotami, navadnimi in posebnimi, ketere si mi vže dal in ketere si mi pripravljen dajati zdaj in v večnosti. Vem da je bilo tvoje vsmiljenje z mano neskončno in je še, vender sem ti pripravljen poplačati vse do zadnjega solda in zato, glej, to božjo Kri in to predrago Telo, to nedolžno klavno daritev, to ti darujem po mašnikovih rokah iz hvaležnosti in v povračilo. Svesti sem si, da morem s to daritvijo, katero ti darujem, zadosti poplačati vse, kar si mi podaril. Zakaj ta daritev je neskončne vrednosti, več je vredna kaker vsi darovi, ketere sem prejel, ketere prejmem in jih bom še prejel od tebe. O sveti angelji in vsi sveti v nebesih, pomagajte mi zdaj, da zahvalim svojega Boga in v zahvalo za toliko milosti, darujte mu ne samo te svete maše, ampak vse, ki se zdaj opravljajo po celem svetu, da popolno povernem njegovi preljubeznivi dobrotljivosti tolike milosti, ketere sem od njega prejel in ketere mi misli dati zdaj in na večne čase. Amen.“

Oj kako draga bo našemu dobremu Bogu taka preserčna zahvala! Kako mu bo zadostila sama ta daritev, ki velja več kaker vse druge daritve, zakaj ona je neskončne vrednosti. In da boš laglje vresničil te pobožne občutke, povabi ves raj na pomoč; pokličí vse svetnike, ketere posebno častiš, pa jim reci iz dna svojega serca:

„O moji ljubi sveti patroni, zahvalíte dobrotljivega Boga namesti mene, da ne bom živel in vmerl v nehvaležnosti. Oh prosite ga, da vzame moje dobro serce in se ozre na preserčno zahvalo, katero mu pri tej maši moj Jezus skazuje za me.“

Naj ti pa ne bo dosti, da le enkrat to izrečeš, ampak ponavljaj več in več krat, potem pa si bodi svesti, da boš tako prav popolnoma poravnal ta svoj veliki dolg. To pa ti bo šlo

bolj spod roke, ako boš vsako jutro daroval iz tega namena vse maše, ki se opravljajo po celem svetu in molil sledeče darovanje:

„O moj večni Bog, pred tvojim neskončnim veličastvom kleče te ponižno molim in ti darujem vse svoje misli, besede in djanja tega dne in vse namerjam storiti iz ljubezni do tebe, v tvojo čast, da bi spolnil tvojo božjo voljo, tebi služil, tebe hvalil in častil, da bi bil razsvetljen v skrivnostih svete vere, da bi si zagotovil svoje zveličanje, dosegel tvoje vsmiljenje in zadoštil božji pravici za svoje tako mnoge in tako velike grehe, da dušam v vicah pomagam in zadobim milost pravega spreobrnjenja vsim grešnikom; z eno besedo, vsako reč hočem denes storiti v zvezi naj čistejšega namena, keterega sta imela v življenji Jezus in Marija in vsi svetniki v nebesih in vsi pravični na zemlji. O da bi mogel z lastno kervijo podpisati ta dobri namen! Rad bi ga ponovil tolikrát vsak trenotek, koliker trenotkov bo v večnosti. Sprejmi, o moj ljubi Bog, ta moj dobri namen, podeli mi svoj sveti blagoslov, z delavno milostjo, da več ne storim obenega smertnega greha ves čas svojega življenja, posebno pa denes ne, ko želim in sem sklenil vdeležiti se vseh odpustkov, katerih morem, in biti pri vseh mašah, ki bodo denes opravljene po celem svetu, in vse darujem dušam v vicah, da bodo rešene svojih kazni. Amen.“

V četertem delu, od obhajila do konca, ko se mašnik v rešnici obhaja, obhajaj se tudi ti duhovno, kako, to bom povedal na koncu tega poglavja. Ozri se na Boga, keterega imaš v svojem sercu, in ga prosi mnogo milosti z živo vero. Zakaj, vedi, da je tudi Jezus združen ta čas s tabo in za te prosi in zato razširi svoji serce in prosi, pa ne malovrednih reči, temuč prosi velike milosti, ker je velika tudi daritev njegovega božjega Sinu, katero mu daruješ, zato reci s ponižnim srcem:

„O moj preljubeznivi Bog, dobro vem, da nisem vreden tvojih milosti; priznavam svojo nevrednost in da ne zaslužim vslišan biti zavoljo toliko in tako velikih grehov. Kako pa bi mogel nevslišati svojega božjega Sinu, ki na oltarji za me prosi in za me tebi daruje svoje življenje in svojo kri? O moj preljubeznivi Bog, vsliši prošnje tega mojega velikega priprošnjika; zavoljo njega mi daj vse milosti, ketere veš, da so mi potrebne za moje zveličanje. Zdaj si pač upam prositi, da mi odpusti vse moje grehe in dodeli milost, da v dobrem stanoviten ostanem po smerti. Z zaupanjem na prošnje svojega Jezusa te prosim, o

moj Bog, tudi vse čednosti v najvišji stopinji in vse zdatne pripomočke, da bom mogel biti v resnici svet. Prosim te, spreoberti vse nevernike in grešnike, posebno pa tiste, ki so mi blizu po kervi ali po duhovnem srodstvu. Prosim te, reši iz vic ne le samo ene duše, temuč vse, in izpelji jih iz njih, da bo po moči te božje daritve prazna ostala ta ječa očiščujočih se. Spreoberti vse duše živih in ta siromaški svet postani raj veselja, kjer te bomo vsi ljubili, častili in hvalili v življenji, da pridemo potem hvalit in častit te vso večnost. Amen.“

Le prosi, prosi za se, za svoje otroke, za svoje prijatelje, sorodnike in znance. Prosi pomoči v vseh svojih potrebah, dušnih in telesnih; prosi tudi sveti cerkvi v obilnosti vse dobro in odvernjenje vsega hudega. Pa ne prosi mlačno, temuč z velikim zaupanjem in bodi prepričan, da bodo tvoje prošnje, združene z Jezusovimi, vslišane.

Ko je maša končana, zahvali Boga rekoč: „Hvala ti bodi vsegamogočni Bog, za vse tvoje dobrote, kateri živiš in kraljuješ od vekomaj na vekomaj. Amen.“ — Na to pojdi iz cerkve sè skesanim srcem, kaker bi šel s Kaljvarije. —

Zdaj mi pa povej, ke bi bil pri vseh mašah, pri katerih si bil dozda, na ta način molil, s kolikimi zakladi bi bil obogatil svojo dušo! Oh, koliko si zgubil, ke si se mej mašo sem in tja oziral in gledal, gdo je prišel in gdo je šel iz cerkve in neketerikrat si se tudi pogovarjal, dremal in k večemu si zmermal neketero ustne molitve nemarno in raztreseno. Odloči se tedaj na ta prijetni in lahki način s koristjo biti pri sv. maši, ki v tem obstoji, da poplačaš štiri velike dolgove, ketere imaš pri Bogu, in svesti si bodi, da si boš v kratkem času pridobil obilno posebnih milosti in ti ne bo več na misel prišlo, da bi rekél: „Ena maša več ali manj, kaj za to!“

O duhovnem obhajilu, mej tem ko se mašnik obhaja mej mašo, kaker sem zgorej omenil, je treba, da veš, kaj uči sveti tridentinski zbor. Tridentinski zbor pravi, da moreš prejeti najsvetejši zakrament (svetega Rešnjega Telesa) na tri načine: prvič samo zakramentno, drugič samo duhovno in tretjič zakramentno in duhovno ob enem. Tukaj ne bom govoril o prvem načinu, ki je tistih, ki prejemajo sv. obhajilo v smertnem grehu, kaker Juda Iškarijot, ne o tretjem, ki je vseh tistih, ki prejemajo sveto obhajilo v milosti božji, temuč samo o drugem načinu, ki je tistih, kateri po besedah svetega zbora „v hrepene-

nju ta nebeški kruh uživajoč v živi veri, ki se dejansko kaže v ljubezni, sad njegov čutijo in korist“¹⁾), kateri ne morejo prejeti Gospoda v presvetem Rešnjem Telesu, pa ga prejemajo duhovno z dejanji žive vere, goreče ljubezni in z velikim hrepenenjem, da bi se združili s to največo dobroto in se tako narede zmožne prejemati dobrote tega božjega zakramenta.

Da ti olajšam to tako dobro delo, prevdari, kar ti bom povedal. Keder se ima mašnik obhajati mej sveto mašo, in si tudi ti dobro zbran po notranjem in po unanjem, obudi v svojem sercu djanje pravega kesanja, ponižno se terkaj na persi v znamenje, da se spoznaš za nevrednega tolike milosti in opravi tista djanja ljubezni, darovanja, ponižnosti, sè vsem ostalim, kar navadno opravlaš, ko greš k svetemu obhajilu; potem obudi živo hrepenenje prejeti Jezusa v svetem zakramentu k svoji koristi. Da bo tvoja pobožnost še bolj živa, si misli, da ti podaja sveto hostijo Marija, ali kateri tvojih svetih patronov, ti pa kaker da bi jo res zavžil. Objemi Jezusa v svojem sercu ter ga nagovarjaj z ljubezni polnimi besedami: „Pridi, o moj ljubeznivi Jezus, pridi v moje vbožno serce; pridi in spolni mi moje želje in posveti mojo dušo! Pridi, o presladki Jezus, pridi!“ Nato vmolkni in gledaj v sebi svojega dobrega Boga; kaker bi bil v resnici obhajan, počasti ga in zahvali in opravi vse molitve, ktere navadno opravlaš po svetem obhajilu.

Zdaj veš, da je to blaženo in sveto duhovno obhajilo, katero je pa pri današnjih kristijanih tako malo v navadi, zaklad, ki ti napolnjuje dušo sè stoterimi dobrotami, in kaker pravijo razni pisavci,²⁾ je tako koristno, da ti more dati ravno tiste milosti kaker pravo obhajilo in celo še večè. Zakaj, dasiravno ima, če res zavžiješ sveto hostijo, to obhajilo veči sad po svoji naravi, ker je zakrament in ima kot tak moč sam iz sebe³⁾), vender se more duša duhovno obhajati s toliko ponižnostjo, ljubeznijo in pobožnostjo, da zasluži večè milosti, kaker taka duša, ki pristopi k svetemu obhajilu, pa ne tako dobro pripravljena.

Zato se Jezus tako veseli nad duhovnim obhajilom, da je večkrat z očitnim čudežem vslišal pobožno hrepenenje svojih služabnikov, tako da jih je namreč ali sam sè svojo roko obhajal

¹⁾ Sess. 13. c. 18.

²⁾ P. Rodrig. part. 2. exercit. perfect. tract. 8. c. 15.

³⁾ Ex opere operato.

kaker sveto Klaro z Montefaljka, sveto Katarino Sijensko in sveto Lidvino, ali po svojih angelih, kaker mojega serafiškega učenika svetega Bonaventuro in druga dva sveta škofa, Honorata in Firmina ¹⁾, in včasih tudi po Materi božji, ki je sè svojimi rokami obhajala blaženega Siljvestra. Nikar se pa ne čudi zato, ker se Jezus tako ljubeznivo obnaša, zakaj duhovno obhajilo vnema v duši ljubezen do Boga, jo zedinja z Bogom in pripravlja, da more prejemati še tako posebne dobrote. Kaj tedaj, ali boš ostal merzel in terd, ako prevdarjaš te resnice? Kako se boš izgovoril, ako boš opuščal to tako pobožno delo? Odloči se vender enkrat in vedi, da imaš veči dobiček, če se duhovno obhajaš, kaker če v resnici pristopiš k svetemu obhajilu, zakaj k svetemu obhajilu smeš le enkrat na dan pristopiti, duhovno se pa lahko obhajaš tolikokrat, koliker je maš, pri katerih si in ne samo mej mašo, ampak tudi zjutraj in zvečer, po noči in po dnevi, v cerkvi in doma in ti ni treba prositi spovednika, da bi ti dovolil, z eno besedo, kolikerkrat boš tako storil, kaker sem zgoraj omenil, tolikokrat se boš duhovno obhajal in si nabiral milosti, zasluženje in vsakoverstne dobrote.

S tem sem končal to majhino delce in njegov namen je, vcepiti sveto hrepenenje v sercu vsakega, ki ga bo brai, da bi se v katoliškem svetu vpeljala navada vsak dan biti pri sveti maši s pravo pobožnostjo in gorečnostjo in se duhovno obhajati pri vsaki maši. Oj, koliko dobrega bi bilo, ke bi se dosegel ta namen! Upal bi videti, da bi zopet cvela sveta gorečnost, katero so občudovali v začetku svete cerkve, v zlati dobi, keder so hodili verni vsak dan k sveti maši in so vsak dan prejemali sveto Rešnje Telo. Ako pa nisi vreden tega, bodi vsaj vsak dan pri sveti maši in se duhovno obhajaj. Ako te za to pridobim, si bom mislil, da sem pridobil ves svet in moj trud se mi bo zdel dobro obrnjen. Da se pa ne boš mogel izgovarjati, kaker se neketeri, da ne morejo hoditi k sveti maši, bom navedel v sledečem poglavji razne zglede, primerne osebam vsakega stanu, da bodo vsi vedeli, da bodo sami krivi, če bodo zgubili tolike dobrote sè svojo mlačnostjo in naveličanjem dobro delati; škoda pa ne bo majhina, katero bodo občutili v smertni uri.

¹⁾ V. njih življenji.

Kerščanskim poslom.

11. Druge čednosti.

1. Kedor služi, mora biti poterpežljiv. «Poterpežljivost vam je potrebna», pravi apostolj Pavel. Poterpežljivost je potrebna v vsakem stanu in povsod. Svetniki pravijo, da poterpežljivost je debeli plašč, v kateri se mora ogerniti romar, potujoč v nebeško kraljestvo. Zdaj si v službi; ako pa prestopiš v drugi stan, treba ti bo še več poterpežljivosti. Gospoda ali gospodar, recimo, vtegne imeti svoje posebnosti, svoje muhe, te je treba prenašati poterpežljivo. V poznejšem življenju boš našel veliko nepravega, neljubega, in vender boš moral prenašati. V službi pa si moreš nabrati zaklad poterpežljivosti, iz kterega boš zajemal v dneih, ko ti ga bo treba. Služba je šola poterpežljivosti.

2. Pri dobrem gospodarju, pravim pri dobrem, boš lažje in gotoviše ohranil čistost. (Kaj to pomeni, izveš pozneje). Ako bi bil doma, pri stariših, pri malomarnem očetu, pri slabi materi, živel bi morda prostejše, bolj neomejen, kakor pri gospodarju (dobrem). Dober gospodar bedi nad teboj; ve, kam greš, ve, kedaj prideš, ve, kje si bil, in kaj si delal. Dober gospodar ne terpi večernega postajanja in ponočne hoje. Opominja te, svari, brani te nevarnosti, ki ti prete mlademu, nerazumnemu, lahkovernemu poslu.

3. Dober gospodar te napeljuje, da izpolnjuješ svoje verske dolžnosti. Gospodar pač dobro ve, da posli, zanemarjajoči božje in cerkvene zapovedi, niso zanesljivi, da so malo prida. Odloči ti toraj čas, da moreš iti k sv. maši, h kerščanskemu nauku, itd. Čas ti je dan; vzameš ga in porabiš. Doma bi bil morda zanikernejši, kaj še le, ke bi bil sam svoj!

12. Napačne misli.

Neketeri nočejo služiti. Zakaj ne? Krivi tega so:

1. Nespametni stariši. Dandanašnji slišiš večkrat čudne besede: Moj otrok ne bo služil tujim ljudem, ne bodo mu drugi zapovedovali, moj je, doma naj bo, pri meni se naj učj

Kako pa je doma? Oče dela noč in dan. Mati se trudi po hiši, po kuhinji, po vertu, po polju; zjutraj je perva na nogah, zvečer leže zadnja počivat. In hči? Hči lepo spi, si igrajčka, oblači se, hodi kaker gospa po hiši. Ni veliko takih starišev, so pa. Kolika neumnost!

2. Napuhnjeni otroci. Le visokô! To je dandanašnji na svojem mestu. Sam videz, resnice nič, lupina brez jedra, imenitno razkazovanje brez premoženja, polno slobode brez pokorščine, razberzdanost brez rednosti, veliko vmišljevanja brez ponižnosti, mnogo besed pri majhni pameti, igrača namestu dela. To so zmote našega časa.

3. Delobojuost, t. j. ljudje se dela boje. To prihaja od tod, ker so premeško izrejeni, ker silijo čez svoj stan, ker hočejo več biti, kaker jim je Bog odmenil. To je rak današnjega časa. V službi je treba delati, in delo mora biti storjeno ob določeni urah. Gospodinja pogleda in mora pogledati, je li vse v redu, ako neče škode imeti. Kuhinjo je treba opraviti, hišo pospraviti, perilo oskerbeti. Kjer se to ne stori, tam je opominjati, svariti, grajati, karati. Tega pa slabi posli nečejo. Boje se dela, reda, graje, odpovedo službo, gredo v drugo, tretjo . . . , tako da so posli goste službe redke suknje, siromaštvo pa vodi —

4. Hočejo biti sami svoji. Ako imajo stariše, gredo domov. Ali pa si najmejo stanovanje, so samostojni, delajo zdaj tu zdaj tam, toraj so sami svoji gospodarji vsaj z ozirom na delo, ter imajo v nedeljo prosto. V nedeljo pa? Gredo malo na veselje, seznanijo se, zahajajo v malopridno družbo, in potlej? Konec je: nesreča in sramota.

13. Časni dobički služnega stanu.

1. Dobra služba vodi k r e d u. Red je potreben v vseh okoličnostih. «Varuj red, in red te bo obvaroval», pravi star pregovor. Red je zlasti potreben v mladosti, ker človek prav v mladosti najbolj nagiba k nerednosti. Vsaka dobro gospodarjena hiša ima svoj red. V ta red se moraš vkloniti, keder si v službi, in to je dobro ter koristno. Kedor se mlad nenavadi reda, ostane zmirom brez njega.

2. V službi imaš priložnost, da se marisičesa naučiš. Star pregovor se glasi: «Dobro je spoznavati tuje oči.» Dobra, spretna, natančna, redna, pridna gospodinja ti more koristiti za

vse življenje. Ako si iz navadnega stanu, pa stopiš v službo pri gospodi, pri višem gospostvu — moreš se tamkaj naučiti snažnosti, rednosti, natančnosti, naučiš se marisiketere priročnosti, ktere bi se ne bila mogla doma.

3. Učiš se z drugimi o b č e v a t i. Opuščaš svojo nerodnost in zagovednost in neotesanost; vdajaš se in vklanjaš. Opraviti imaš z gospodo, s tujci, s svojimi soposli, z bogatimi in vbožnimi, s pametnimi in neumnimi, z jeznimi in krotkimi. Tu vidiš pregreške in čednosti. Ako vse to opazuješ, in le dobro in pravo si izbiraš, to se ti spopolnjuješ, likaš, kar ti bo prav hodilo vse življenje.

4. V službi se učiš tudi marisikaj prav č i s l a t i i n s o d i t i. Morda si zrastel pri bornih stariših v zaduhli izbi. Mislil si: bogati so pač srečni. Čudil si se njih premoženju in veseliam, njih častem in dostojanstvom. Vmišljal si si, da je v bogatih hišah rajsko in zgolj nebesa. No, zdaj si pa v službi pri veliki gospodi, in? — zdaj sam vidiš, kako zelo si se motil. Sama ničemernost! Tudi po lepih palačah polega skerb, otožnost, nezadovoljnost. Tu spreviduješ, da bogastvo in veselje človeka še ne dela srečnega. Večkrat praviš sam pri sebi: «Ne menjam. Bolj sem srečen v svoji izbici, kaker gospoda v svetli dvorani».

5. Dokler služiš — in to veliko pomeni — si brez skerbi, t. j. ni ti skerbeti za hrano. Ti gospodariš ali gospodinjiš po hiši, po kuhinji, po kleti, izdajaš in kupuješ, in keder česa zmanjka, poveš tega in tega ni, pa ti ni treba glave si beliti, od kod se bo vzelo. Veselo in brezskerbno opravljaj svoja opravila, gospod in gospa sta pa noč in dan v skerbeh, kako se bodo stroški pokrili. Ti imaš skerbeti le zase, in kvečemu gledati, kako izhajaš s svojo plačo. Ako razumno ravnaš, da si ne kupuješ nepotrebne, drage, lišpave obleke, gosposkih cunj, boš še kaj privaroval od svojega plačila. Koliko poslov se ne spominja srečnih časov v službi, ko se imajo pozneje boriti s skerbmi za vsakdanji preživek!

14. Dobri posli so velik zaklad.

1. «Dobrih poslov je zmirom manj,» tožijo večkrat gospodarji. Nekaj je res. Duh, ki veje zdaj po svetu, ni dober, napačen je, naravnost hudoben. Priprostost, zadovoljnost, poštenost; vse to je bilo boljše poprej. Svet je lahkomišljen, vžitoven, samopriden,

maloveren, neveren, mehkoben, nenraven. Mladost ne spoštuje starosti; podložni ne časti višjega. Te napake so dandanašnji navadne. Posel, stoječ sredi izpačenega sveta, bo li on sam ne okužen? Mej posle so se vgnjezdile že prav žalostne stvari. Posli, ki so dandenes neomadežani, vestni, pridni, so res primerjati zakladu.

2. Dobri posli so zaklad družini. To vedo vsi, ki imajo dobre posle. Oče, mati, otroci, posli, to je družina. Koliko dobrega store zvesti posli v družini! Skerbe za gospodarstvo, izrejšajo otroke, pomagajo v bolezni in potrebi, terpe pomanjkanje in žalost. Kolikokrat so se že izkazali pomočnike, tolažnike, svetovavce, prave angele varihe! Kolikokrat je tiha molitev poslov družini koristila, lahkomišljene spreobernila!

3. Dobri posli so zaklad človeški družbi. Posli morajo biti. Ako je ta stan razpuščen in razuzdan, je okuženo vse družinstvo. Kader jamejo kje posli merzloverni biti, nesramožljivo živeti, krasti, tam je že velika popačenost. Ako pravijo, v tem mestu, v tem kraju ni dobiti dobrih poslov, je to prav nevarno znamenje. Ako je po mestih, zlasti po večjih, nenravnost velika, to prihaja od slabih poslov, imenito ženskih. Dobri posli so sreča človeštvu, slabi mu prinašajo nesrečo in pogubo. Zatorej dobrega posla povsod iščejo.

15. Podobe dobrih poslov.

Eliézer je bil hlapec Abrahamov. Ta hlapec je že tisočletja vsem poslom zgled. Abraham mu je izročil vse gospodarstvo, še celo blager svojega otroka. Prepuščal mu je zlato, srebro, dragocenosti, in še to, da naj zaročnico dobi njegovemu sinovi. Eliezer se da res na pot v Medrečje, stori, kaker mu je bilo naročeno, in — pravi sveto pismo — zmirom je molil: Zatoraj je vse tako srečno zveršil. Eliezer je lepa podoba zvestobe, zvestobe ki prihaja iz strahu božjega, in taka zvestoba nosi velik blagoslov vsi hiši. — Jakob je služil Labanu tako zvesto, da je mogel reči gospodarju: «Po dnevi sem prenašal vročino, po noči sem mraz terpel, ti veš, kako zvesto sem ti služil, in kako se ti je povečalo premoženje». — Jožef v Egiptu je služil Putifarju silno zvesto, tako da je Bog posebno blagoslavljal, karkoli je storil Jožef. Po tem zvestem služabniku, Jožefu, je bila osrečena vsa dežela. — Juditina dekla je šla sè svojo gospo v tabor sovražnikov, v go-

tovo smert. — Jonatov oproda je šel sè svojim gospodom v smertno nevarnost; hrabro je šel ž njim proti sovražniku. — Takih podob, dobrih in zvestih poslov, najdemo v vseh časih; tudi dandanašnji jih ni malo. So posli, ki 20, 30, 50 let služijo pri eni družini, in ki so vse svoje moči darovali njenemu blagru in popoljšku.

16. Sveti posli.

Veliko je svetnikov, ki so iz stanu poslov. Paskalij Bajlon se je porodil na Španskem l. 1540. Stariši so mu bili tako vbožni, da ga še v šolo pošiljati niso mogli. Keder je šel na pašo, je vsakega prosil, naj mu pokaže brati in pisati. Tako se je sirotek naučil brati in pisati, in zdaj je jel prebirati lepe knjige. Nekoliko veči gre za ovčarja. Bogat gospod ga je hotel posinoviti in mu dati veliko premoženja, pa ni hotel premoženja. Da se vmakne vsem nevarnostim sveta, gre za brata (lajika) v frančiškanski red, opravlja zvesto najnižja opravila, in naposled vmcrje svetnik l. 1579, kar je papež Aleksander VIII l. 1690 očitno razglasil.

Veréna je živela ob času dijaklecijanskega preganjanja. Le to je želela, da bi živela vboga, poniževana, da bi služila siromakom in bolnikom. Rojena je bila v Tebah na Egiptovskem, a še mlada je izgubila stariše. Z Mavricijem, s svojim sorodnikom in poveljnikom tebanske vojske, gre v Rim. Tu je po ječah obiskovala kristijane, stregla vbogim in zapuščenim. Ko je Mavricij se svojo sveto vojsko marterniški vmerl, se je skrila v berlog, in samotarka služila Bogu. A hitro se raznese, da je v berlogu sveta in čudodelna ženska. Takega slovesa ni mogla prenašati. Poišče si službe, in kot dekla služi vsem podložnim. Naposled se vmakne spet v samoto, in okolu l. 300 so jo jeli vsi častiti za svetnico.

Občudovanja vredna je sv. Radegunda, ki je hotela biti le dekla. Beri življenje svete Zite, Nodburge, Dule, ki so bile dekcle. V stanu poslov so device, spoznavavke, marternice. «Kar so premogli oni,» pravi sv. Avguštin, «zakaj pa ti ne bi?»

„Duhovne vaje.“

Zadnjič na platnicah priporočena knjižica „Duhovne vaje po svetem Alfonzu Ligvorskem“ ima naslednjo vsebino:

Predgovor — Nauk o duhovnih vajah — Nauk o mesečnem pripravljanju na smert — Kratek nauk sv. Alfonsa o premišljevanju — Molitev pred duhovnimi vajami — Molitev pred vsakim premišljevanjem — Premišljevanja — I. O važnosti zveličanja — II. O nečimernosti sveta — III. O popotovanju v večnost — IV. O grehu — V. O smerti — O smerti pravičnih — VI. O sodbi — VII. Kako bode pogubljenega kristijana v peklu vest pekla — VIII. O božjem vsmiljenju — IX. O Jezusovem rojstvu in življenju — X. O Kristusovem terpljenju — XI. O ljubezni križanega Jezusa — XII. O presvetem Rešnjem Telesu — XIII. O nebesih — XIV. O stanovitnosti — XV. O zaupanju v varstvo presvete Device Marije — Molitev po dokončanih duhovnih vajah — Zahvala po dokončanih duhovnih vajah — D o s t a v e k — I. Kratki duhovni nauki sv. Alfonsa L. — Pripomočki ohraniti se v stanu milosti božje — Duhovna pravila kerščanskega življenja — Čednosti, v katerih naj se vadi, kedor se posvetiti želi — II. O dobri zlasti vesoljni sveti spovedi — III. Ponovljenje kerstne obljube — Ponovljenje redovnih obljub — Ljubeznjivi zdihljaji k Jezusu Kristusu — Darovavna molitev — Molitev k Jezusu za njegovo sveto ljubezen — Molitev za stanovitnost do smerti — Tri darovavne molitve k presveti Trojici za milost srečne smerti — Kratka vsakdanja molitev h križanemu Jezusu za srečno smert — Molitev k preblaženi D. Mariji, da nam izprosi ljubezen do Jezusa in srečno smert — Molitev k Mariji za spreobrnjenje od cerkve ločenih Gerkov.

Zahvala za vslišano molitev.

Od Tisine na Ogerskem.

10. junija 1890 so se mi konji splašili pri oranji na polji. Brana me je pod se dobila in tako so me konji vlekli več kaker pet sežnjev daleč. Gotova smert mi je bila pred očmi. Ali z močnim zaupanjem kličem na pomoč sv. Frančiška in sv. Antona Padovanskega; obljubim pa tudi v tej veliki sili božjo pot k Sveti Trojici v Slovenskih goricah, ako bom smerti rešen. In glej nisem se vkanil. Ketina, s katero so konji brano vlekli, se odterga, jaz prikobacam izpod brane in le nekaj malo časa bolan ležim. Ozdravljen pa hitim prek Mure na Štajersko v Slovenske gorice k slavni in velikanski romarski cerkvi presvete Trojice, in da se vsaj nekoliko hvaležnega skažem za toliko milost, grem z veseljem po kolenih po veliki cerkvi in okoli oltarja milostne podobe presvete Trojice.

Še drugo rešenje po milosti trojedinega Boga! 2. avgusta 1890 mi je neka kost v goltu obtičala ter bi me bila skoraj zadušila. Tudi zdaj obljubim božjo pot k Sv. Trojici v Slov. goricah in hitro mi je bilo pomagano. Božjo pot sem hvaležno opravil; zdaj sem pa hotel tudi to milost očitno naznaniti, da naj z menoj tudi drugi tretjeredniki časte in hvalijo trojedinega Boga.

Jožef Smodič, kmet.

Z Goriškega.

Imela sem narediti izpit. V skerbelh pa sem bila, da ga ne izveršim. Priporočila pa sem se sv. Antonu Padovanskemu in sv. Frančišku, ter obljubila v „Cvetju“ razglasiti, če bom vslišana.

Serčno hvalo torej izrekam Bogu, sv. Antonu Padovanskemu in sv. Frančišku za izkazano dobroto.

S. Elizabeta, tretjerednica.

Dalje naznanjajo svojo zahvalo:

J. R. F. iz Oseka za ozdravljenje noge;

A. C. od Sv. Ilja za vslišano prošnjo;

M. Š. od Slov. Bistrice za dobljeno milost;

M. M. iz cirčniške fare za pomoč v dušnih in telesnih potrebah;

J. K. za najdenje-zgubljene reči in tolažbo v britkostih;

Z. in M. v Sesteržah za dvojno ozdravljenje;

T. Š., T. L. in še nekedo iz Savinske doline za ozdravljenje;

J. R. in T. R. iz Šentjurja ob južni železnici za ozdravljenje nevarnih bolezni na nogi in v gerlu;

Fr. Št. tudi od tam, za ozdravljenje goveda;

M. B. s Kerškega za vslišano molitev;

Neki sin za ozdravljenje bolne matere;

J. O. od Sv. Ruperta v Slov. goricah za najdenje zgubljenih denarjev;

Nekedo od Sv. Trojice v Slov. gor. za posebno milost;

A. K. na Srednjem za vslišano molitev v duhovni potrebi občine;

R. S. iz Šentjurja za zboljšanje vida po sv. maši in devetdnevnicu na čast Lurdske Materi božji in sv. Luciji;

T. T. iz Lembaha za rešitev iz velike nesreče na klicanje svetih imen Jezusa, Marije, sv. Jožefa in sv. Antona.

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo rajni udje tretjega reda skupščine goriške: Jozefa (Neža) Brajnik, Lucija (Alojzija) Faganelj, Jernej (Rajnerij) Cej iz Ravnice; libušenske: Marija (Brigida) Gregorčič, Marija (Uršula) Leban, Marija (Terezija) Gregorčič; drežniške: Ana (Rozalija) Koren, Jožef (Alojzij) Rakušček; mariborske: Martin Simonič iz Maribora, Anton Namestnik iz Ruš. Alojzija Bohl od Sv. Jakoba v Slov. gor., Jurij Spic od Hoče, Terezija Kraner od Sv. Martina, Ana Černe od Maribora, Ana Kranic od Sv. Petra, Marija Hercog od Sv. Ilja, Apolonija Vaglan od Hoče, Katarina Hartmann, Marija Žunko, Marija Potočnik od Maribora, Ana Jarčič od Sv. Magdalene, Neža Koren od Sv. Petra, Marija Ozmec od Sv. Jakoba v Slov. gor., Terezija Kokol od Jarenine, Marija Gajšek od Slov. Bistrice, Marija Vilfenger od Maribora, Marija Belos od Maribora, Jozefa Vapotič od Sv. Vida, Franc Kranjec od Sv. Martina pri Vurnbergu, Marija Vouk od Sv. Petra; svetotrojiske: pč. g. Jurij Tutek, čast. kanonik, dekan in fajmošter pri Sv. Lenartu v Slov. gor., prečast. g. Franc Klobasa, bivši fajmošter pri Sv. Antonu v Slov. gor., v pokoju pri Sv. Juriju na Šavnici, Matija Mlinarič od Sv. Trojice v Slov. goricah, Barbara Kranjec od Sv. Petra pri Mariboru, Johana Peklar od Sv. Trojice v Sl. g., Mihael Močnik od Sv. Jurija na Šavnici, Ana Kavčič od Sv. Petra pri Radgoni, Terezija Dvoržak od Sv. Lenarta v Sl. gor., Johana Beloglavec iz Negove, Terezija Vogrin od Sv. Benedikta v Sl. gor., Jera Škroban iz Negove, Ana Wein-

handel od Sv. Boljfanka v Sl. gor., Marija Dvoržak od Sv. Lenarta, Marija Lovrenčič od Sv. Trojice, Johana Poljanec od Sv. Benedikta, Marija Kos iz trojiškega terga, Terezija Ferš od Sv. Petra pri Radgoni, Neža Polič od Sv. Ane v Slov. gor., Terezija Fras od Negove, Ana Ilesič od Sv. Lovrenca, Marija Čeh od Sv. Lovrenca, Katarina Rojs od Sv. Urbana pri Ptuj, Apolonija Majhenič od Sv. Lenarta, Ivan Šamperl od Sv. Andraža, Martin Fras od Sv. Boljfanka v Slov. gor.; kerške: Urša (s. Marija) Urbanič, Urša (s. Angela) Šinkovec, Ana (s. Elizabeta) Žaren, Meta (s. Klara) Žagar, Franc (br. Anton) Radovan, Marija (s. Jozefa) Kozinec, Neža (s. Mihelina) Dvornik, Marija (s. Roza) Arh, Alojzija (s. Marija) Purkart, Jera (s. Marija) Lajgoč, Anton (br. Ambrož) Šinkovec, Jozefa (s. Ana) Marinič.

Dalje se priporočajo v pobožno molitev:

En bolan mladenič;

Ena bolna tretjerednica, in ena druga, da bi ji Bog dal milost izvoliti stan, v katerem bi se mogla lažje zveličati;

Dve osebi, ki ste že več časa v sovraštvu, da bi se spravili;

J. B. J. K. priporoča svojo sestro in sedem družih devic, učiteljskih kandidatinj, da bi dobro napravile izpit in srečno dospele do samostanskega preoblečenja;

Svojo drugo sestro, da bi kmalu dosegla pobožni poklic, popolno ozdravljenje in boljši dar za učenje;

Samega sebe, da bi kmalu mogel vstopiti v redovni stan, kateri samoto in tihoto ljubi in pravega mitu išče, keterega svet ne more dati;

Svoje bližnje žlahtnike, posebno enega, da bi popolnoma popboljšal svoje življenje;

Nekega mašnika, svojega žlahtnika in prijatelja, da bi srečno nastopil življenje dobrega dušnega pastirja;

Drugega mašnika, svojega prijatelja in brata v Gospodu, da bi, kaker želi, kmalu mogel vstopiti v Jezusovo tovarištvo;

Neko pobožno družino z otroci, posebno eno dete;

Neka deklica se priporoča v gorečo molitev, da bi ji dal Bog to milost, da bi kmalu v samostan sprejeta bila;

Neka tretjerednica, da bi mogla bolj v popolnosti napredovati;

Neka pobožna oseba priporoča svoje tovarišice, da bi v dobrem stanovitne ostale ter se posebno plesa ogibale;

Neka tretjerednica svoje sorodnike, posebno sestrinega moža, da bi bolj svoje kerščanske dolžnosti dopolnjeval, in svojega brata, da bi vsaj enkrat ali dvakrat v letu prejemal svete zakramente;

Neke pobožne duše priporočajo B. faro, da bi sveti misijon dobili.

